

UNIREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 180 Lei
Pe jumătate 90 Lei
In America pe an 3 dolari.

iese odată la săptămână

Adresa: „UNIREA POPORULUI“, Blaj, Jud. Târnava-mică
Director: ALEXANDRU LUPEANU-MELIN

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc: un șir mărunț odată 5 Lei
a doua și a treia oră 4 Lei.

Mărturisire de credință

— Un suflet întors dela rătăcirea baptistă ne trimite următoarea scrisoare, căreia, pentru însemnătatea ei, îi facem loc aici, în fruntea gazetei —

Multe lucruri sunt astăzi în lume, mai multe rele decât bune. Așa s'a întâmplat și la noi în comună, că un păpușar, de fel din Nandra de Mureș, care în cursul războiului și-a pierdut credința cea adevărată și s'a făcut baptist, s'a pripășit aici în satul nostru și, încă de acum trei ani, m-a prins și pe mine în mrejele învățăturilor sale. El chema la sine și alți predicatori de-ai lor, cu scopul vădit de-a amăgi și de-a înșela pe cei slabi de înger. Așa am început a crede ce spuneu ei, mergând la adunările lor, și doi ani de zile am stat departe de adevărata biserică a lui Hristos. Ei batjocorau această biserică și pe slujitorii ei. Altarul îl asemănau cu crijma, iar pe preoții lui Dumnezeu îi numiau slugile lui Anticrist și ziceau: „Să nu mai mergi la preot pentru spovedanie, căci aceea o poți face la oricare om din sat, fie orișine“. Despre Sf. Cuminecătura spuneau, că și ei o pot face, iar celelalte sf. Taine le-au lepădat cu totul.

M-am fost dedat și eu după ei și credeam ce spuneau, pentru că ochii mei erau orbiți de patimă și, când adevăratul slujitor al bisericii lui Hristos ne mustra pentru rătăcirea în care căzusem, mă aprindeam de mânie și mă cuprindea dorul de răzbunare, pe care mi-l stămpăram batjocorind tot ce este sfânt în biserică lui Isus Hristos. Astfel urmând, eram gata să mă și cufunde în apă, și să mă facă apostol după credința lor, căci ziceau ei, că voi fi sfânt și mă vor pune să fac eu sf. Cuminecătura, că sunt mai tinăr.

Dar Dumnezeu cel atotputernic, care nu vrea moartea păcătosului ci să se întoarcă și să fie viu, mi-a deschis ochii minții, ca să nu rătăcesc de tot, ca ei. Mi-am cumpărat și eu o sf. scriptură, tradusă de mai marii bisericii no-

stre dela Blaj, și am cercetat și am văzut, că nu e bine așa cum învăț ei.

Până eram cu dânșii, liniște nu aveam și îmi tot stărniam capul că oare ce-o fi și cum o fi cu credința și cu scripturile? Dar pe urmă am văzut, că mie nu mi-se cade să fiu ca un preot, ori ca un episcop, cum ziceau ei, căci am citit scripturile și am aflat, că acela care vrea să fie preot, trebuie să se sfințească, după vorba Sf. Apostol Pavel, care zice: *»Nu-ți uita de darul ce este întru tine, care s-a dat ție prin prorocie cu punerea mânilor preoțimii«* (Epistola I către Timotei, 4, 14), iar într'alt loc: *»Preoții cei ce-și sfin bine deregătorii, cu îndoită cinste să se cinstească«* (I Timotei, 5, 17). Iar în cartea cea către Tit zice Sf. Pavel: *»Pentru aceasta te-am lăsat pe tine în Creta, ca să îndreptezi celea ce lipsesc și să așezi în fiecare cetate preoți, precum ți-am poruncit«* (Tit, 1, 5).

Așadară, dacă am văzut, că »pocăiții« nu țin sf. Scriptură, ci o batjocoresc și o explică cum îi taie capul, m-am tras din rătăcirea în care căzusem și m-am lipit iarăși de biserică cea adevărată, în care se spune numai adevărul. Și eu care am văzut și știu toate nebuniile și rătăcirile »pocăiților« — le-am lepădat și iubesc acum slujbele lui Dumnezeu cele adevărate. Ei zic că sunt »pocăiți«, dar nu-s pocăiți, și nici nu trebuie să le zicem pocăiți, căci ei sunt baptiști, spiritiști, adventiști și alte numiri și feluri de rătăcirii. Adevărații pocăiți aceia sunt, cari părăsesc calea păcatului și primesc cu drag tainele sfinte ale Domnului nostru Isus Hristos, și iubesc biserică și crucea lui Isus. Aceștia sunt adevărații pocăiți, iar nu rătăciții aceia, ce umblă din sat în sat, să înșele pe cineva și apoi, cum zice Scriptura, pe acela îl fac: *Fiu al gheenii mai îndoit decât ei.* (Matei, 23, 15).

Vai de ei și de cei ce le cred lor și ascultă de ei!

Eu vă zic însă, frați Români, nu înjurați de Dumnezeu și de celea sfinte, nu furați, nu faceți necurătenii, nici alte blăstămății, umblați regulat la sf. biserică și, atunci, sunteți cu toții adevărați pocăiți, după voia lui Dumnezeu și învățătura sfintei sale biserici.

Feisa, la 1 Octombrie 1927.

Chirion Oanța,

econom și cetitor al gazetei.

Cum se vor alcătui bugetele comunale și județene. Prin lege s'a dat tuturor comunelor și județelor autonomie, adică s'a lăsat ca fiecare județ să se conducă și să se susțină prin mijloacele sale proprii.

În vremea din urmă însă s'a dovedit, că atât județele, cât și comunele, nu-și pot acoperi cheltuielile din propriile lor mijloace, așa că sunt silite să ceară și ajutor dela Stat. Statul însă cere ca fiecare comună să trăiască din propriile sale mijloace. De aceea a și numit o comisie, care să stabilească felul cum să se întocmească bugetele comunale și județene.

Comisiunea a statorit felul de întocmire al bugetelor pentru ori care comună și județ spunând că dela Stat să nu mai aștepte nici un ajutor, ci fiecare să trăiască din mijloacele proprii.

Moartea tristă a unui inginer dela Cluj. Înainte cu câteva săptămâni ingineru Aron Macșai din Cluj a plecat cu automobilul ca să inspecteze o fabrică de lângă Lugoj. El a voit să plece dela fabrică cu trăsura la Lugoj, pentru că li era groază de automobile, dar directorul fabricii atâta l-a tot rugat până a primit automobilul ca să meargă la Lugoj. Pe drum însă automobilul s'a răsturnat la o cotitură, Aron Macșai s'a lovit puțin la cap și la o mână, pe când șoferul a scăpat teafăr.

Ajungând cu o căruță la Lugoj s'a dus la spital, de unde după o săptămână l-au lăsat ca vindecat deplin. A plecat la Cluj, dar după câteva zile a observat că rana dela cap i-se umflă și că are călduri. Se duce la clinică, unde doctorii constată o foarte puternică înveninare de sânge. Rămâne în clinică, dar la câteva zile capătă o aprindere de plămâni și de pelița plămânilor. Doctorii, văzându-o aceasta, au desnădăjduit, dară atunci un tinăr s'a anunțat că este gata să-i dea bietului inginer din sângele propriu. A fost însă prea târziu și veninul prea puternic, așa că inginerul Macșai a murit, plâns de Clujul întreg.

Apostolul Duminicii.

Duminea XIX. după Rusalii. (23 Octombrie 1927) —
II. Cor. 11, 31 - 12, 9.)

Fraților, Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, celce este binecuvântat în veci, știe, că nu minț. In Damasc mai marele poporului pus de Areta împăratul, pășia cetatea Damascului, vrând să mă prinsă; și pe o fereastră, întru o cosniță m'am slobozit peste sid, și am scăpat din mâinile lui.

Fuga sfântului Pavel din Damasc așa s'a întâmplat, că Iudeii din Damasc au cerut dela mai marele poporului, pus de Areta împăratul Arabiei pietroase, să păzească porțile cetății, ca nu cumva să le scape din mâni apostolul. Mai mult, ca să fie și mai siguri s'au pus și ei înșiși și au păzit porțile cetății. Apostolul atunci s'a hotărit să fugă noaptea și cu ajutorul câtorva creștini a și scăpat, slobozindu-se într'o cosniță pe o fereastră. Aceasta s'a întâmplat la anul 38 după nașterea Domnului și a fost cea dintâi prigonire a sfântului Pavel ca creștin, din care ce e drept a scăpat, dar a mai fost și începutul șirului celui lung de prigoniri, cari nu s'au sfârșit decât cu moartea lui, întâmplată la anul 67.

Insă a mă lăuda nu-mi este de folos, căci aș veni la vedeniile și descoperirile Domnului.

Cu toatecă ar trebui să mă laud, pentruoa să-mi păstrez vrednicia mea de apostol împotriva tuturor celor ce mă bārfesc,

aceasta nu-mi este de folos, atât pentrucă aș părea lăudāros, cât și pentrucă aș ajunge în primejdia de a mă înălța pe mine însumi, că aș veni la vedeniile și descoperirile de cari m'a împărțășit Domnul. Despre vedeniile și descoperirile pe cari i-le-a făcut Domnul a mai vorbit de altfel sf. Pavel și într'alt loc al epistolelor sale, și anume la I. Cor. 14, 18, unde spune, că Dumnezeu i-a dat darul vorbirii în limbi străine mai mult decât tuturor Corintenilor, iar la Galateni 1, 12 ne asigură, că evanghelia cea vestită de el nu este dela om ci că a primit-o prin descoperirea lui Isus Hristos.

Știu pe un om întru Hristos, care mai înainte cu patrușprezece ani (în trup, nu știu; au fără de trup, nu știu: Dumnezeu știe), s'a răpît până la al treilea ceriu, și știu pe acel om (în trup, au afară de trup, nu știu; Dumnezeu știe), că s'a răpît în raiu, și a auzit cuvinte ascunse, cari nu este slobod omului a le grădi.

Dintre vedeniile și descoperirile făcute lui de Domnul aduce drept pildă numai una. Sf. Pavel vorbește aici despre sine așa, ca și când ar fi o a treia persoană, un alt creștin, și astfel povestirea sa este mai sărbătorească, mai interesantă. Vedenia pe care a văzut-o s'a întâmplat înainte de scrierea cărții sale a doua către Corinteni (anul 57) cu 14 ani, așadară la anul 43 și încă pe cât spun sfinții Părinți, la Antiohia. Vedenia aacasta a fost numai cu mintea, simțirile trupului n'au avut din ea nici o parte, așa că el nu știe nici măcar atâta, că oare avut-a trup ori ba, câtă vreme a ținut vedenia.

Locul în care s'a simțit sf. Pavel ridicat, a fost al treilea ceriu și raiul. Sub ceriul al treilea și sub raiul sf. Pavel înțelege fără îndoială locul acela unde se află Dumnezeu și sfinții săi. Ceriul întâiu s'ar părea aici că este ceriul în care se află norii, al doilea în care se află stelele,

și al treilea în care se află Dumnezeu și cu sfinții săi. Astfel ceriul al treilea și cu raiul se pare a fi acelaș ceriu.

Ceeace a văzut și auzit acolo sf. Pavel — anumite cuvinte ascunse — nu poate spune cu cuvinte și prin urmare nu poate împărțăși nici Corintenilor, pentrucă acestea nu este slobod și nici cu puțință omului a le grădi. Ele sunt lucruri așa de mari, și așa de înalte, încât nici așa nu se pot rosti cu cuvinte omenești. Așadară ceeace ne descopere aici sf. Pavel este o adevărată minune care s'a întâmplat cu el.

Pentru unul ca acela mă voiu lăuda, iară pentru mine nu mă voiu lăuda, fără numai întru neputințele mele, căci de voiu și vrea să mă lăud; nu voiu fi fără de minte, pentrucă adevărul voiu grădi; insă las ca să nu cugete cineva de mine mai mult decât ce vede sau aude dela mine.

Sf. Pavel deosebește întru sine așazăcând două persoane, una, pe care Dumnezeu, fără de nici o vrednicie a ei, o încarcă cu cele mai mari binefaceri, și alta, care este supusă multor neputințe. Persoana cea întâiu pomenită este vrednică de laudă, dar fiindcă nu dela sine ci din darul lui Dumnezeu a ajuns la vredniciile acelea, lauda nici nu e a lui ci a lui Dumnezeu. In ce privește persoana sa a doua, n'are cu ce o lăuda, ci cel mult întru neputințele sale.

Dar dacă e chiar vorba să se laude și cu cea de a doua persoană a sa, numai întru rodul apostoliei sale s'ar putea lăuda, insă și acesta darul lui Dumnezeu este, cel mult atâta ar putea spune, că a fost învrednicit să fie unealtă în mâna lui Dumnezeu. Și chiar de s'ar lăuda, nu ar fi fără de minte, ca apostolii cei mincinoși ai Corintenilor, cari se laudă pe sine cu lucruri neadevărate, pentrucă adevărul va grădi. Dar nu se va lăuda, ca să nu cugete cineva de el mai mult decât ce vede sau aude dela el, ci să-l judece numai din lu-

Foița „UNIRII POPORULUI“.

Fata cea înțeleaptă

— Poveste bucovineană *) —

Apoi cică au fost odată trei flăcăi, — adecă or fi fost ei și alții, da vorba îi că flăcăii își trei au fost dat în pārpāra însuratului și îmblau așa bezmeteci din fată în fată. La urmă știricesc ei că în cutare sat este o fată înțeleaptă-înțeleaptă, să-i tot cați pārechea! Ca s'o întrecă cineva din vorbă, ferit-a Sfântul! I-se dusesse, mă rog, buhul de atâta înțelepciune.

— Hai, mări, să cercăm și la firoscoasa asta! — zic ei. Și vin la dānsa.

Bat amu la ușă, — pace! nu se răspunde nimenea. Ce să facă? Dau busta înuntru nepoftiți. Când colo, ce să le vadă ochii? Fetisșcana pe cuptor, goală-goluț, numai în cămeșă!

Ii dau ei bună-ziuă; fata le mulțamește și zice: — Să nu bănuți că s'a întâmplat așa, că dā! casa noastră îi fără urechi!

— Hm! D'apoi cum, numai dumiata ești acasă? Nu-i nimeni pe-aici? Unde îi-tătuca, mămuca? — întreabă ei.

*) Această prea frumoasă poveste am luat-o din cartea numită „Dela noi“ a minunatului povestăș, bucovinean Leca Morariu, care ne-a cercetat, aici la Blaj, mai dāunzi. Cartea, premiată de Academia Română, se va găsi de vânzare, în curând, și la Librăria noastră din Blaj.

— Tata — zice — îi dus să schimbe numele la grāunțe.

— Și-a zābovi mult?

— Apoi de-a veni deadreptul, are să zābovească, da de-a face-o pe împrejur are să vie mai degrabă.

— Hm! — se uită flăcăii unul la altul. — Se vede c'am nimerit noi!

— Da bine, mă-ta unde-i?

— Ia — zice — îi dusă aici în vecini, să facă din două babe o nevastă.

— Mare îi-i comedia! — se gândesc feciorii noștri.

— Dar poate că-i fi având un frate?

— Cum nu! Tocma-i dus în fundul grādinii la vānat iepuri; pe cei impușcați acolo îi lasă, da pe cari îi scapă, îi aduce acasă.

— Măăă! Breee! — și nici nu știu ce să mai zică pețitorii noștri.

— Haidem, că cu asta nu-i de șuguit! — Vād ei că li s'a infundat, și sănătate bună, se cam mai duc și-s buni duși.

Merg ei ce merg, până la o bucată de drum face unul: — Ce folos de atâta minte, dacă n'o poți scoate la capăt cu dānsa! Par' că-ți vorbește în dodii!

— Dacă și noi, măi fraților, procopsiți am mai fost să n'o întrebăm că în ce pilde ne vorbește! — își dă cu socoteala al doilea; — Te pomeniți că vrea numai să ne îmbete ia așa cu apă rece și îndrugă cai verzi pe păreți!

— İrra! că bine zici! Hai înapoi! — Și se întorc înapoi.

Intră ei iară: — Dumiata, de grāit, nu-i pricină, tare adānci vorbe ne-ai grāit, da să nu-ți fie cu bānat, îi fi știind, în ce pilde ne vorbești?! — zimbesc ei a rāde.

— Apoi dā! eu socot că, dacă n'avem căne la casă, îi casa fără urechi, că oricine poate intra fără veste înuntru — le dā răspuns fetisșcana.

— Buun! Da ce ispravă a fi făcând tat' tu cu grāunțele cele??

— Ei-ei! Și cum adecă să zābovească tātuc' tu dacă vine deadreptul, și să vie mai degrabă pe incunjurat?!

Ia! — zice — macină și ei niște grāunțe la moară, și drumul drept i-a fi cu zābavă, că-i pustia cea de cārgmă în drum! —

— Iară buun! Da acum știu că mămuca n'a fi, Doamne ferește, cine știe ce vrājitoare, să inchipuiască din două babe o nevastă?!

— Eh! — zice fetisșcana — par'că mare lucru-i să faci din două cămeși vechi una nouă!?

— Na, apoi dară nu mă mai mir eu de frate-tu cu iepurii ceia! — zice unul.

— Apoi dā! — rāde fata — știu că nu s'a pune pe prispa casei să-și mai căsuiască din cei pureci, da s'a dus în fundul grādinii, în păpușoiu; pe care-l prinde, acolo rămāne, da care scapă, norocul lui!

— Na! tare frumos ne-ai cuvāntat, tare frumos, mulțamim pentru vorbele ighestea și poftim sănătate bună!

crările lui, cari le sunt cunoscute Corintenilor, și din cuvintele lui, pe cari le-au auzit cu toții.

Și ca pentru mulțimea descoperirilor să nu mă înalț, datu-mi-s'a mie îmbolditor trupului ingerul satanei, ca să mă bată peste obraz, ca să nu mă înalț.

Dumnezeu l-a învrednicit pe sf. Pavel de multe descoperiri, așa că s'ar putea lăuda cu ele, și astfel s'ar putea și înalța. Dar pentruca să nu se poată înalța prin ele și nici lăuda, Dumnezeu a îngăduit ca ingerul satanei să-i dea o boală grea și astfel să nu poată lucra cât ar fi vrut. Neputând însă lucra, n'a putut izbuti nici în apostolia sa precum ar fi dorit, și astfel nu se poate lăuda cu cine știe ce isbândă mare. Boala aceasta i-a dat-o satana, și de câte ori îl cuprindea, el înțelegea, că satana ca și cum l-ar bate peste obraz, ca să nu se înalțe. Că apoi satana are puterea de a trimite boale asupra oamenilor, se vede din cartea dreptului Iov, ba chiar și din I. Cor. 5, 5.

Pentru care lucru de trei ori am rugat pe Domnul ca să-l alunge dela mine; și mi-a zis: „Destul îți este darul meu: căci puterea mea întru neputințe se vede desăvârșită“.

Văzând sf. Pavel că boala aceasta a sa îl împiedecă dela împlinirea datorințelor sale de apostol al Domnului, de trei ori se roagă lui Isus să alunge dela el pe satana. A treia oră în sfârșit iar i-s'a descoperit Isus, și i-a spus, că nu este în planul proniei dumnezeiești alungarea boalei sale acesteia. Cauza este, că sf. Pavel are destul dar dela Dumnezeu pentru propovăduirea evangheliei, iar dacă din când nu poate lucra atâta cât ar vrea, asta este voința lui Dumnezeu, pentrucă tocmai prin biruința piedecilor puse de satana în calea sa, a voit Dumnezeu ca sf. Pavel să-și arete răbdarea și astfel vrednicia sa.

Așadară cu bucurie mă voi lăuda mai mult întru neputințele

mele, ca să locuiesc întru mine puterea lui Hristos.

Descoperirea aceasta l-a făcut să nu se mai roage ca Dumnezeu să-l slobozească din cătușele boalei sale, ci din potrivă să le sufere cu bucurie și să se chiar laude cu ele. Pentrucă cu cât va suferi mai mult, cu atât va primi mai multă putere de sus, asemenea Mântuitorului pe muntele Olivilor. De aceea de aici înainte apostolul se bucură din toată inima sa, ori de câte ori are să îndure dureri și piedeci trupești. Și aceasta o face pentru Hristos, căci scris este, la Matei 5, 11: »Feriți-vă sunteți, când vă vor ocări pe voi și vă vor prigoni și mișcând vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, pentru mine«. Prin suferirea durerilor și năcazurilor sf. Pavel ia crucea Mântuitorului pe umerii săi și lucrează pentru Isus. Și de fapt sf. Pavel, oricât de slab a fost, mai târziu s'a dovedit foarte tare, pentrucă peste 30 de ani a suferit toate năcazurile pentru Hristos, iar la urmă chiar și moartea.

* * *

Fără suferințe nimenea nu poate ajunge la fericirea cerească, pentrucă »nimenea nu se încununează, de nu se va lupta după lege«, zice sf. Pavel la II. Tim, 2, 5. Aceasta a dovedit-o mai întâi Isus, pentrucă și Mântuitorul nostru de pe muntele Golgota, unde a suferit moartea sa cea amară, a ajuns în ceriuri. De aceea și zice Isus: »Celce nu-și ia crucea sa și nu vine după mine, nu este vrednic de mine«. (Matei, 10, 38). Calea spre ceriuri este grea și plină de spini. Peste câte suferințe nu trece cânepa și inul, până se prefacă în haine, și peste câte bătăi nu trece spicul până ajunge ca pâine albă pe masă? Intocmai atâta, ba poate și mai mult, trebuie să sufere și trupul nostru, până ajunge sufletul curat și alb, ca cămașa de in sau pâinea de grâu, întru împărăția lui Dumnezeu. Celce vrea să ajungă în ceriuri fără de suferințe, asemenea este omului, care-și întinde mâna după marfă,

dar nu vrea să îmbie nici un preț pentru ea.

Dumnezeu asemenea este unui medic: acelora, de cari n'are nici o nădejde că se vor însănătoșa, le dă voie să mănânce orice; pe când pe aceia, despre cari e sigur că se vor ridica din patul suferinței, dela multe mâncări li oprește și le mai dă și leacuri amare. Sf. Vincentiu Fereriu zice: »Precum este laptele hrana copiilor, așa sunt și năcazurile și durerile hrana celor aleși de Domnul«. De aceea nu aflăm nici un singur sfânt care să nu fi suferit dureri.

Cu toate acestea Dumnezeu pe aleșii săi nu-i lasă nici fără mângâiere. Asemenea este Dumnezeu unei mame bune care-i dă copilășului leacurile cele amare ori grețoase, mestecate cu zahăr ori cu miere; ori altei mame, care arată copilășului ei, în cursul boalei celei grele, icoane frumoase, pentruca să-și mai uite de dureri. Cea mai frumoasă dovadă despre aceasta este însași viața Preacuratei. Ce durere a simțit ea, când era s'o părăsească sfântul Iosif; și ce bucurie, când a scăpat-o Dumnezeu de durerea aceasta prin rostul Ingerului! Ce durere, când nu găsia lăcaș în care să nască pe Mântuitorul lumii; și ce bucurie, când păstorii au venit de s'au închinat copilășului ei și i-au povestit despre arătarea Ingerilor! Ce bucurie, când au venit spre închinare cei trei crai dela răsărit; și ce durere când a înțeles că Irod vrea să-l piarză pe Isus! Ce durere, când trei zile nu și-a aflat copilul; și ce bucurie când i-a văzut pe cărturarii Iudeilor, că se miră de înțelepciunea pruncului! Ce durere, când a văzut crucea ridicată și pe fiul ei cel scump murind spânzurat între doi tâlhari; dar ce bucurie în schimb după trei zile, când l-a văzut înviaț!

Așadară bucurați-vă când trimite Dumnezeu dureri asupra voastră, că durerile se vor schimba întru bucurie.

IULIU MAIOR.

— Mergeți sănătoși!

Ce să începă acum flăcăii! Hai la vornicul să vadă cei de făcut; poate că numai, așa i-a tumănit de cap!?

Și vin ei la vornicul, care se întâmplase a fi și boier.

— Am venit, domnule primar, să ne dai un sfat, că minune de ajunsă la cap mai îi fata cea! Nici nu credem să-și mai afle părechea!

Da vornicul, — vezi dumiata, îl pâlise unde-l doare: — Ce băiguți voi mă?! Ori socotiți poate că tot ce sboară se și mănâncă! Hehei! când ar crește ea mintea pe toate cărările, apoi și oile ar paștea-o! Las' că vă arată el, badea, că nu-i ea pe atât de brează cât se face! Mai sânt ei și alții cu o țară de glagole la cap! — Și hai s'o încerce și el cu o întrebare!

— Da dumiavoastră, — zice el către flăcăii ceia — duceți-vă sănătoși pe la casa cui vă are, că voi eu pe urmă de știre cum și ce.

Și mână el pe un argat al lui cu un fuioarăș de cânepă la față: — Na-ți, — îi zice — și spunc-i să țese din fuiorul ista o sută de coți de pânză.

Și fetișcana îi dă răspuns: — De ce nu! Bucuroasă! Numai să-mi facă din lemnul ista stative, sucală, tâlpișe, vatale și toate marafeturile ce trebuiesc la țesut. — Și-i dă argatului un lemnșor mai-mai cât o surcică.

Na! așa c'ai înghițit gălușca, bade vornice!

Da el nu se lasă, și mort-copt, hai s'o ispitească a doua oară!

Îi trimite un coș de ouă fierte ca să-i scoată pui. Ce face, ce drege argatul, că sparge un ou când ajunge la față, și vede fetișcana că vornicu-mi umblă cu șoalda.

— S'a rugat coconașul, poate i-i face dumiata un bine să-i scoți pui din ouăle iestea.

— Bine, i-oiu scoate da n'a fi bucuros de dâșii! —

Și la trei săptămâni când avea să fie acum puii afară, fata își iea o căldărușă de grâu, niște pirostei și un brățisor de lemne, și hai la fiert grăul! Unde? Tocmai în ograda bisericii! Că în ziua aceea avea să-mi vie boierul la biserică.

Să fi trecut atâta vreme ca de când vă spun povestea, când iacă și boierul! Da grăul forfotia acum în căldare ca în toul Crăciunului.

— Alei! da dumiata ce faci acolo?

— Ia și eu, păcatele mele, domnule primar, tătuca a arat de grâu și trebuie să-l fierb acum de sămânță!

— Hm! — se uită vornicul lung la dânsa:

— Văd eu că bați șeaua. Și din cât ai fost așa de cuminte că m'ai smerit și cu asta, apoi vreau să te iau de nevastă! —

Și a luat-o de nevastă.

* * *

Amu la o vreme se întâmplă că trebuie să plece vornicul pe un timp mai îndelungat de acasă. Și-i dă de grijă neveste-sei: — Auzi,

tu, de-a fi să vie cineva cu vre-o price, tu nu care cumva să te încumeți a le face o judecată!

Și numai s'a fost pornit el, iacă ti scoate naiba pe doi împričinați! Și un strigăt și un harhăt, să fugi în lume!

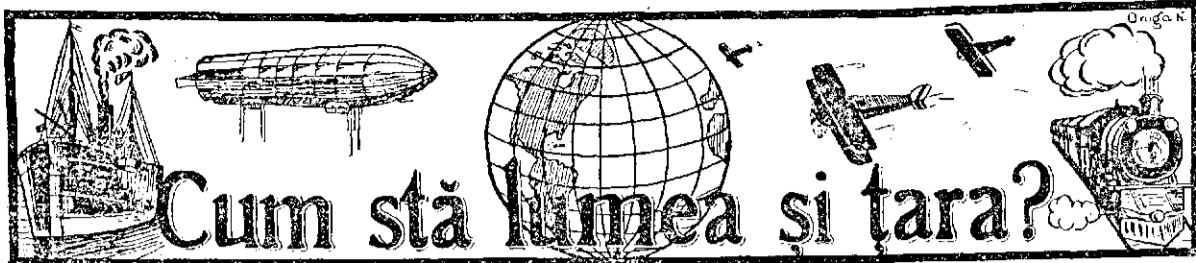
— Ho țară! Că doar n'or fi dând Tătarii!

— Ba mila dumiavoastre, cinstită cucuniță, că așa-i și așa-i! — și-i povestesc totul din fir până 'n apă: că ei s'au fost dus la moară, ista cu căruța, celalt cu iapa, și iapa era a fata, și peste noapte da Dumnezeu să fete, și mânzul, ori c'a vrut să se ridice, ori cum, destul că demineța, când dau să iasă din moară la căruță, hop! că supt căruță un mânzoc! Cel cu iapa: că-i al lui, să-i ajute să-l scoale de supt căruță, da cel cu căruța: nu, că mânzu-i al lui, că-i supt căruță! Și dur la deal, dur la vale, ba că-i laic, ba-i balaic, — hai la vornicul la judecată!

— Dacă dumiului amu ia a plecat, și te-i mira să vie până la vre-o poimâne. Nu vă pot ajuta nimica! — le spune vorniceasa noastră.

Da cel cu iapa: — Fă-ți milă și pomană, precamilostivă cucoană, că-mi pierc bunătate de mână! —

Atunci vornicesei îi sare țandura: — Sărăcan de mine, badeo, doar nu ți-ai băut mințile de vrei să fete lemnele carne vie! — se răstește ea către cel cu căruța. — Și încă ales lemnul mort! Că atunci din toată tufa ar sări câte-un mânzoc! —

Intre Bulgari și Sârbi.

— Comitagiul bulgari au ucis un general sârb. —

Căldarea tuturor răcoalelor, Balcanii, fumegă iarăș. Sângele neodihnit al comitagiilor bulgari a făcut o nouă boboată. In ziua de 6 Octomvrie, seara, generalul sârb Mihail Covacevici din orașul Istip a fost atacat de niște hoțomani politici bulgari și ucis cu focuri de revolver. In apropiere de locul omorului s'a găsit o bombă, de cari întrebuințează numai armata bulgară. Semn vădit deci, că ucigașii au avut legături, sau chiar și îndrumări dela ofițerii bulgari.

Știrea despre împușcarea generalului Covacevici a făcut în Sârbia mare turburare. Miniștrii din Belgrad au ținut numai decât un consiliu și au trimis trupe spre Istip, cari să prindă pe ucigași. In acelaș consiliu s'a hotărât închiderea grabnică a graniței spre Bulgaria. Ministrul Iugoslav dela Sofia a primit ordin să ceară Bulgariei socoteală de fapta comitagiilor, care dacă nu va fi îndestulătoare, Sârbii vor merge cu plânsoare la Sfatul Popoarelor (Liga Națiunilor).

In timpul când se făceau acestea la Belgrad, jandarmii sârbi (Covacevici a fost general de jandarmi) au dat de urma ucigașilor și i-au luat la goană în muntele Maleche, aproape de orașul Radovice, la granița bulgară. Ucigașii, ajungând la strâmtoare, au ținut foc o

noapte întreagă cu jandarmii sârbi. Dimineața au fost găsiți însă într'o peșteră a muntelui. Doi erau morți și unu în viață. Acesta a fost legat și dus la Istip.

Generalul Covacevici a fost înmormântat la Belgrad în ziua de 9 Octomvrie. I-s'a făcut îngropăciune ca unui martir național. La prohod a slujit însuși patriarhul sârbesc, Dimitrie. In urma mortului mergea generalul Hagici, ministru de război, împreună cu toți ceilalți membrii ai guvernului sârbesc. Și siorul era împodobit cu nenumărate cununi, cu funde naționale. Sârbii au îngropat un erou național. Ne putem deci închipui ce ură grozavă este azi în Jugoslavia in privirea Bulgarilor. In multe orașe ale Sârbiei se țin adunări de protestare, cari cer pedepsirea cumplită a comitagiilor bulgari și risipirea furnicarului revoluționar din Macedonia.

Azi, în Europa, încordarea dintre Sârbi și Bulgari este cea mai turburătoare noutate.

Știri politice.

Când dăm noi la tipar acest număr de gazetă, aflăm, că Parlamentul se deschide după lege, în ziua de 15 Octomvrie. Cuvântul de deschidere îl rostește Alțeta Sa *Prințul Nicolae*, ca unul dintre regenți. Acest cuvânt este și făcut gata și s'a cetit în consiliul de miniștri ținut Vineri, în săptămâna trecută.

Partidele sunt gata de luptă. In

Cel cu pricina atunci: nasu'n jos! Și se duc ei judecați gata.

Când colo în poartă, cu cine-mi dau fața? Cu vornicul!

— Bună ziua, domnu vornic!

— Multămes dumiavoastre! Aveți vre-o treabă ceva?!

— Ba am avut, că ne-a judecat amu cucoana dumitale.

Atunci vornicul fuga-fuga în casă: —

Care cum s'ar zice, cucoană hăi, li fi știind și dumiata judeca? Ți-ai călcat contratu'!

Hai?! Apoi ia să știi că pentru treaba asta ne despărțim!

— Ne-om despărți! — zice ea — Și în care cămeșă te-ai mâniat, într'aceea să te desmâni...! Da întâiu, până a nu ne despărți, trebuie să bem trei nopți și trei zile, și să ne veselim ca de despărțire.

— Se poate! Și pe urmă du-te sănătoasă în lumea ta! — zice boierul — Și poți să-ți iei ce ți-i mai drag din curte!

— Biine!

Și pune-te amu măi tată pe-o veselie ca aceea! Că vedeți dumiavoastră, boierul nostru nu era de cei ce duc la ureche! Și tot:

— Păhăruț, nu tremura.

Că te-oiu bea, nu te-oiu mânca! —

și: — Păhăruțul cât un cui.

Când îl pui la gură, nu-î!

Șiți vorba ceea: dă-i cu cinstea, să piară rușineal!

La urma urmei ce știu eu că-i mai dă

cucoana noastră boierului, că de treaz ce-mi era bietul boier nici nu mai vedea cu ochii! Și capul începe a-i umbla bălălău și se trezește supt masă!...

Atunci vornicoasa repede repede iese în cerdac: — Ioănee, pune caii la trăsură! —

Mi-l așează cuconița pe boier frumos în rădvan, și hai! dura-dura pân' la bordeiașul ei!

Se trezește dimineața boierul: — Vai de mine! Ce-i asta, unde-s eu?

— D'apoi n'ai spus să-mi iau ce mi-i mai drag din curte!...

Atunci el, boierul, așa i-a cuvântat: — Văd că ești cuminte, și, drept să-ți spun, tare mă bucur, că așa de cumincioară ai fost! Știi ce? Hai înapoi la căsuța noastră! —

Mai noroc decât ista, că s'au descumurat așa, nici că se poate! Și de nu cumva or fi murit, trăiesc și astăzi la gospodăriile lor

Cu pace și cu sănătate,

Că-i mai bună decât toate.

Și-am încălecat pe-o alună,

Și v'am spus-o una bună!

Leca Morariu.

Un autobuz căzut în șanț. Unui autobuz (automobil ca un vagon de tren, în care călătoresc 20—30 oameni) care făcea cursa Rădăuț—Seletin (Bucovina), i-s'a stricat frâna și astfel a căzut într'un șanț de 3 metri adâncime. Sunt 2 greu răniți și 7 mai ușor.

deosebi Partidul național-țărănesc vrea să arate cum au decurs alegerile de deputați și senatori, ținute în vară (cele așa numite parțiale, adecă pentru locurile goale). D-l Iuliu Maniu se află la București și a avut în săptămâna trecută mai multe sfaturi cu membrii comitetului de direcție. Partidul național-țărănesc vrea să limpezească și treaba cu moșierii unguri cari s'au plâns la Liga Națiunilor pentru reforma agrară (optanții).

Cu privire la adunarea dela Alba Iulia, hotărâre despre termenul (ziua) ținerii acelei adunări se va lua numai în 17 Octomvrie. Numai după această dată se va putea ști, când se ține adunarea, și că va fi o adunare mai mare, ori numai un congres, adecă un sfat al partidului.

O mare invenție în America.

— S'a iscodit un fel de automobil, care merge fără benzină, mânat de electricitatea din aer. —

Oetim într'o foaie americană că inginerul italian *Harry Perrigo*, care trăiește în America, ar fi iscodit un nou fel de căruța fără cai, cea mai minunată dintre toate mașinile câte sunt până azi. Mașina lui Perrigo este un automobil, care, spre a se mișca și a alerga, nu mai are lipsă de benzină, nici de motoarele de până acum. Noul automobil se mână cu electricitatea (puterea de fulger) ce este în aer și pe care automobilul el însuși și-o prinde din cuprinsul văzduhului. Spre acest scop are o tablă de 14 degete, pe care sunt încolăcite tot felul de sârme de aramă și suluri, cari prind electricitatea din aer și, immagazinându-o, o prefac în mișcare la roți.

Inginerul Perrigo nu face numai prorocii despre umbletul mașinii lui, ci el s'a și infățisat cu noua lui invenție în fața unei mari comisii de ingineri și le-a zis: Iată, domnilor, asta-i căruța mea cea nouă! Uitați-vă la ea și o cercetați, apoi stați și vedeți ce poate!

Zicând așa, după ce au văzut-o inginerii, s'a așezat frumușel la volan (roata de cărmă) și a început să o muștruluiască în fața comisiei. Mergea cu ea înainte, înapoi, fugia, se întorcea și o purta după comandă. Ca pe oricare automobil, dintre celea de până aci. La urmă a pus-o la alergat și a fugit cu ea 40 mile într'un ceas!

Inginerii din comisie au rămas uimiți de noua înodire și au zis.

— Asta-i cu adevărat *căruța diavolului*!.

Perrigo le-a mai spus: „Motorul meu cu electricitate din aer, se poate întrebuința foarte bine și la mașinile de sburat, că este cel mai ușor dintre toate motoarele din lume“. Motorul lui Perrigo cântărește numai 10 funți la automobile și 50 funți la aeroplane.

Ba și mai mult. După iscodirea lui Perrigo, cu un mic motor ca al lui, oricine poate prinde electricitatea din aer, să-și lumineze casa, să-și încălzească sobele, să-și mâne carul, moara și toate poverile de lipsă la o gospodărie. Vremea benzinei și a aburilor s'a gătat. Pe viitor electricitatea din văzduh va face totul! Colonelul american Paul Henderson, dela

aviație (din trupa zburătorilor), văzând mașina lui Perrigo a spus:

— Aceasta e cea mai mare iscodire ce s'a făcut din vremea uneltelor de piatră până azi!

Oare când vom ajunge să umblăm și noi cu mașina lui Perrigo?

Postul este cel mai bun leac.

— Mărturisirile unui italian care, după un post de 50 zile s'a vindecat de mai multe boale. —

Un italian publică, într-o mare gazetă străină, următoarele:

Am suferit 15 ani de răni în stomac și de alte boli, foarte grele. Doctorii n-au putut să-mi ajute nimic. De câteori îi cheamam să mă vadă, ridicau din umeri și îmi scrieau rețete fără de nici un folos. Zăceam în pat cu o mulțime de leacuri lângă mine, fără să mă pot face mai bine. Casa mea era o adevărată farmacie și eu tot în pat rămâneam. Cheltuisem cu doctori și cu leacuri o avere întreagă, dar de însănătoșare nici poveste. Atunci am auzit dela cineva că postul poate face minuni. Și m-am dat la postul cel mai aspru, zicându-mi:

— Acum e tot atâta, ori mă vindec, ori sănătate bună viață, că așa n'am nici un folos de dânsa.

Am început să mă hrănesc numai cu

portocale, mâncând câte șase la zi și înghițind după ele și puțină apă. Din când în când îndulceam apa cu câte-un pic de miere de stupi. După câteva zile de post ca acesta, am putut să mă ridic din pat și, mai târziu, chiar să-mi văd de lucrurile mele. Prinsesem voie de lucru.

Vreo patru săptămâni postul îmi venia destul de greu, mai cu seamă când vedeam pe căsenii mei, cum se indoapă de cu poita la toate mâncările. Dar mă stăpânam și nu mă atingeam de nimic, afară de portocale și de limonadă cu miere. În luna a doua am dat de năcaz: stomacul nu mai voia să primească nici un fel de beutură. Atunci, ca să suplinesc apa, am început să mănânc mere. Și ele m-au scăpat de năcaz. Îmi tigneau foarte bine și am început să mă îngraș. În a 47-a zi de post am plecat într-o călătorie mai lungă și drumul nu mi-a stricat. Am încheiat mai multe negoate foarte bune și m-am întors acasă vesel. Postul l-am mai îndulcit nițel cu lapte și cu compoturi, dar de carne nici pomenire. Azi, mulțumită lui Dumnezeu și postului, cântăresc 89 de kilograme și nu mai am nici o boală. Se miră de mine și doctorii cari mă lecuiseră înzadar. Postul m-a făcut iarăși om.

După toate acestea eu cred, că cel mai bun leac de pe lume este postul, mai cu seamă când este vorba de beteșuguri unde nu-i lipsă de cuțitul doctorilor.

Mucenici în zilele noastre

— Mexicanii din America ard în foc pe un tinăr, care nu vrea să se lapede de Hristos și de credința sa. —

Țineți minte, — a zis Mântuitorul, învățăcelilor săi, — că dacă m'a prigonit pe mine lumea și pe voi vă va prigoni; căci nu este mai mare sluga decât stăpânul său.

Și într'adevăr, încă din anii cei dintâi ai creștinătății vedem curgând sânge de mucenici, sânge fierbinte, vărsat cu bucurie pentru măritarea lui Dumnezeu, mort într-o mare nemărginită de chinuri pe muntele Căpățâni din Ierusalim. Dela o margine a lumii și până la cealaltă, din țările de gheață ale Miazănoptii și până în cele mai arzătoare ținuturi ale Miazăzilei, vedem urmându-se pilda sfântului Ștefan, întâiul mucenic.

Sfinții mucenici de demult.

În cele dintâi trei veacuri, mulțime nenumărată de tineri, bătrâni, femei, fete și copii, erau mânați spre locul de osândă, ca să fie slășiți de fiare, spânzurați pe stâlpi, unși cu rășină și aprinși, răstigniți, arși de vii, sfârțicați cu clește arse în foc, ciuntați de vii, și câte și mai câte feluri de moarte grozavă n'au îndurat creștinii, și asta numai pentru că erau creștini, cinsteau și se închinau lui Isus Hristos celui răstignit.

Pe vremea împăratului Constantin cel Mare au încetat pentru câțiva vreme prigonirile sălbătice împotriva creștinilor, dar au început din nou sub Iulian Apostatul, și așa au continuat, când într-o parte a lumii, când într'alta. Cu sânge de mucenic a fost frământat pământul Chinei, al Japoniei, al Indiei, al Africei și al Europei întregi. Numai de vreo 30-40 de ani încoace au început și împărații păgâni să dea voie prin țările lor ca fiecare să vină la credința care-i place.

Timpurile lui Dioclețian în America.

Dar iată, în zilele noastre, în America de mijloc, în țara numită Mexico, parcă s'au re-ntors vremurile lui Dechie și ale lui Dioclețian.

Președintele acelei țări *apostatul Calles*, de câțiva vreme se puse să oprească orice slujbă și orice rugăciune către Isus Hristos. Oamenii cari încă din leagăn s'au obișnuit să se roage, și în năcazuri și în amărăciuni să-și pună nădejdea în Dumnezeu și să-și verse focul în rugăciune, — n'au voit să asculte de porunca tiranului celui fărădelege. Dacă li-s'au încuiat bisericile, ei se adunau și făceau slujbe prin pivniți, dacă au fost opriți să se mai roage în public, se rugau în ascunziș. Atunci președintele țării puse să urmărească și să caute pe toți aceia cari mai bucurau de Dumnezeu și de glasul inimii lor, decât de sângerul tiran, și pe cari îi află să-i silească să se lapede de credință, să-i despoaie de tot ce au și să-i scoată din țară, sau să-i arunce în temniță, unde să-și aștepte moartea. De multe ori oamenii, și numai bănuți că s'ar mai ruga lui Dumnezeu, sunt prinși în drum, chinuți și omorâți în chipul cel mai barbar.

Dăm aici după gazeta franțuzească „Crucea” (La Croix) din 3 Octombrie 1927 un caz întâmplat mai zilele trecute, ca să aibă cetitorii noștri o icoană a celor ce se întâmplă în Mexico-ul Americii de mijloc, și să înțeleagă cât de mare binefacere este aceea că poți să te rogi lui Dumnezeu, când vrei și cum vrei, vărsându-ți năcazul și amărăciunea la Tronul celui Preafalt și ușurându-ți și răcorindu-ți sufletul.

Anselmo Padilla.

În săptămânile trecute, un grup de soldați de sub comanda generalului Martiner, trecea prin părțile orașului San-Iulian din Statul Jajisco (Mexico). Înaintea unei ogrăzi, un tinăr cu numele *Anselmo Padilla* își mulgea vaca cu timpul când treceau soldații. Unul dintre soldați, se vede că l-a cunoscut pe Anselmo, că este dintre aceia cari se roagă lui Dumnezeu, căci îndată câțiva se năpustiră asupra lui,

li izbîră la pământ, și cu un fereastră care era în apropiere îi tăiară nasul până în rădăcină și fălcile, apoi tot cu același fereastră îi tăiară labele picioarelor. Din când în când mai făceau câte o pauză și îndemnau pe chinuitul să zică: — Trăiască Calles! — dar bietul Anselmo cu nasul și gura forfăind de sânge închegat, gemea înădușit: — *Fie preamărit Isus Hristos!*

Sălbaticii soldați aprinseră un foc mare și apoi siliară pe bietul Anselmo să se ridice pe cioturile picioarelor tăiate și să umble. Tinărul mucenic își mai adună puterile ce biată mai avea și cu glasul trâmurând le zise: — Știu ce vreți. — Dar să știți și voi, că atâta vreme cât sufăr pentru Isus Hristos, focul nu mă sperie. Pentru dragostea lui Isus Hristos, eu vreau să potolesc acest foc cu sângele meu.

Ars în foc de viu...!

Tinărul, care mai mult semăna a o grămadă de sânge închegat decât a om în floarea vrăstei, fu aruncat în foc, care încetul pe încetul îi arse ochii, gâtul, pântecul, iar el nu dedea nici un geamăt, nici un suspin. Mirosul de carne și oase arse, umplu aerul, fumul negru se înălța spre cer, dar împreună cu el se înălța și sufletul curat și sfânt alui Anselmo Padilla, al acestui mai nou ostaș alui Hristos și mare mucenic al sfintei biserici catolice și apostolice romane.

Chinuitul lui trup s'a făcut scrum, dar sufletul lui va fi încoronat cu coroana mucenicilor în împărăția dreptilor, unde nu este durere nici întristare nici suspinare, ci bucurie fără de sfârșit.

Fraților creștini, să ne iogrozim de tiraniile și nelegiurile ce se întâmplă în Mexic-ul Americii, dar totodată să ne întărim inimile și să ținem cu tot sufletul la sfânta noastră credință romană, catolică, care a numărat în toate vremurile sute și mii de mucenici cari s'au jertfit cu bucurie pentru ea. Să mulțumim bunului Dumnezeu că ne-a învrednicit să facem și noi parte din sinul acestei biserici de mucenici și să-L rugăm să dea tărie fraților noștri din Mexic-ul îndepărtat, ca să-și poată purta crucea cu vrednicie până la sfârșit; iar inimile tiranilor să le înmoaie ca să dea pace turmei câștigate și răscumpărate cu sângele Său cel scump pe lemnul crucii.

Păr. Dr. N. Lupu.

DE PRIN SATE.

Mulțumită publică.

Se aduc mulțămiri călduroase tuturor acelor, cari, cu ocaziunea producției teatrale din 18 Septembrie, anul curgător, au ostenit pentru buna reușită. Asemenea mulțămim acelor, cari au sprijinit cu suprasolviri și cu taxe de intrare reușita materială a producției. După subtragerea speselor am avut un venit curat de 3500 lei, cari bani s-au depus la banca „Goronul” din Aiud, în favorul sf. noastre biserici unite.

În numele Comitetului parohial,

Ciuguzel, 30 Sept

Liviu Brandieșu,

paroh, președintele Comitetului.

Mort în pădure.

Mircea Flondor, cel mai tânăr fiu al fruntașului bucovinean Iancu Flondor, a fost găsit în ziua de 2 Octombrie, mort în pădure. Iată ce se știe până acuma despre moartea lui:

Tinărul Mircea Flondor, în vârstă de 25 ani, era student la Academia de științe de stat din Viena. Toată vacanța a petrecut-o în sânul

familiei și era un vânător foarte pătimaș. Avea obiceiul să iasă seara cu pușca de vânătoare și să se plimbe prin pădurea apropiată de curtea boierească. Așa a făcut și în seara de 1 Octombrie. S'a dus în pădure, dar nu s'a întors până la vremea cinei. Familia nu părea îngrijată, întrucât tânărul a mai făcut de acestea, iar în cealaltă zi l-au aflat durmind în casa pădurarului.

A doua zi un pădurar colinda pădurea când deodată dă peste trupul unui om mort Căutându-l mai de aproape descoperă cu mare groază, că mortul este tocmai domnișorul boierului Flondor. Iute a mers la curte și a spus ceea ce a aflat.

Comisia, sosită la fața locului, a constatat că bietul tânăr a voit să sara un pârlez, sărind însă i-s'a descărcat arma, lovindu-l drept în piept. Dacă i-s'ar fi dat imediat ajutor, ar fi putut scăpa cu viața, dar fiind departe de oameni, zadarnic a strigat după ajutor, și astfel, în urma scurgerii sângelui, bietul tânăr a murit peste noapte. Părerea oamenilor din sat însă e, că Domnișorul boierului Flondor s'a sinucis.

Înștiințare dela foaie.

Tuturor acelora dintre cetitorii gazetei noastre, cari sunt în restanță cu plata abonamentului, am început să le trimitem prin poștă, la nume, arătări despre sumele cu cari ne sunt datori, fie pe anul 1927 fie pe anii de mai înainte.

La fiecare provocare am alăturat și mandate postale, pentru trimiterea banilor.

Rugăm deci, cu toată căldura, pe toți restanțierii, să binevoiască a ne trimite, cât mai neîntârziat, banii cu cari ne sunt datori, că se apropie sfârșitul anului și trebuie să plătim și noi datoriile foii. Ne zac afară, la cetitori, peste o sută de mii de lei, iar tipografia și lucrătorii nu mai pot aștepta.

Pe cei cari, nici după provocările la nume, nuși vor plăti restanțele, vom fi siliți a-i șterge din listele de adrese și, cu toată durerea, îi vom da în seama avocatului nostru, să ne scoată el banii pe cale judecătorească. Un lucru ca acesta noi nu dorim, dar, de silă, ne vom căuta dreptul nostru și pe această cale.

Redacția și Administrația,

Regele Bulgariei se căsătorește cu o prințesă italiană. Ziarele italiene aduc știrea că regele Boris al Bulgariei va lua în căsătorie pe Prințesa italiană Giovanna.

În țara piticilor. Niște misionari catolici din Africa de sud au descoperit în călătoriile lor o adevărată țară a piticilor. Micii omuleți s'au mirat foarte mult de urieșii cei albi și i-au primit cu mare bunăvoință. Casele piticilor sunt niște corturi de forma oului, și ei cultivă banane (un fel de poame foarte bune și gustoase cari se fac numai în țările foarte călduroase), trestie de zahăr și tutun. Săcurile lor sunt de piatră, armele: arc și săgeată. Misionarii nădejduesc că-i vor putea întoarce la religia creștină, dar mai întâi s'au apucat să le învețe limba.

O dare de seamă interesantă. La Roma a apărut zilele trecute Șematismul bisericii catolice, care arată, că această biserică are 65 de cardinali (cei mai înalți sfinți ai Papei) dintre cari 39 sunt italieni, iar 26 de altă naționalitate. Sunt apoi 6 patriarhi (episcopi cari stau pe scaune apostolești) și 1164 arhiepiscopi și episcopi, 242 vicari apostolici, 92 prefecturi apostolice. Sfântul scaun apostolic are legătură cu 29 state, dintre cari 27 își au miniștri plenipotențiați la Vatican.

Copil fără limbă Nevasta locuitorului Nicolae Lichtfusz din Jimbolia a născut un copil căruia îi lipsește limba. Deocamdată îl nutresc artificial, și doctorii cred că nu va rămânea în viață.

Zeci de mii se duc să vadă fata cu ranele Domnului. Am arătat în numărul trecut al gazetei noastre marea minune dela Konnersreuth, unde Terezia Neumann suferă în fiecare Vinere chinurile lui Hristos. De când s'a auzit despre aceasta, zeci de mii de oameni din toate părțile lumii vin să vadă minunea. Așa de multă lume se adună Vinerea în Konnersreuth, încât de câteva săptămâni au trebuit să se zidească nu mai puțin de 7 hoteluri noi.

Interesant e, că preotul satului a dat poruncă aspră, ca nici biserica nici neamurile Tereziei să nu primească nici un fel de milă. Sute de oameni mărturisesc, că rugăciunile Tereziei sunt așa de mult ascultate de Dumnezeu, încât toți aceia, pentru cari s'a rugat ea, au venit acasă mângăiați deplin.

Terezia lucrează peste săptămână, iar Joia merge la casa parohială spre pătimire, de unde nu poate veni acasă decât Duminică dimineața, că numai atunci e deplin întărită.

Cutremur de pământ la Viena. În ziua de 8 Octombrie a fost la Viena un destul de puternic cutremur de pământ, care a ținut aproape 2 minute. Stricăciuni mai mari nu s'au întâmplat, cel mult că pe unele străzi s'a stins lumina electrică.

Otrăvit cu leacuri băbești. Cristina Dragomirescu din București se afla în stare binecuvântată și a voit să se scape cumva de această stare. A plecat deci la o babă din mahală (părțile mai depărtate ale orașelor mari), care a sfătuit-o să ia un leac pregătit anume de ea. Cristina a luat leacul, dar după câțeva vreme așa dureri au prins-o, încât a trebuit să cheme un medic, care i-a spus că leacul luat a fost o otrăvă puternică. Au dus-o la spital, unde se luptă cu moartea.

Orașul Caracal sub apă. În urma unei ploii groaznice orașul Caracal, care se află la 40 kilometri de Dunăre și la 10 km. de Olt, a ajuns inundat de apele umflate ale pârăilor, sporite și de apa heleșteielor din apropiere. Peste 20 de case mai slabe s'au prăbușit, iară celelalte au cel puțin pivnițele pline de apă.

Secretul pachetului postal. În apropiere de Verona (Italia) primarul unui sat a primit un pachet prin poștă. La desfacerea pachetului s'au adunat soția și cei cinci copii ai primarului, și au început să desfacă pachetul cel neașteptat. Deodată o detunătură puternică i-a doborât pe toți la pământ, rănindu-i într'un mod îngrozitor. În pachet adevărată a fost o mașină infernală, care a explodat la cea mai mică atingere. Primarul, care n'a fost de față la deschiderea cutiei, fiind mai puțin curios, a scăpat ca prin minune.

Copilul de suflet al Franței. Zilele trecute a avut loc la Belgrad, capitala Serbiei, o foarte frumoasă și mișcătoare serbare. Ministrul Franței în numele guvernului țării sale, a luat de suflet al poporului francez pe un copil sârb, orfan de războiu.

Tatăl și fratele acestui copil a murit în luptele dela Verdun, iară Franța, prin reprezentantul său, n'a voit să lase fără sprijin pe acest orfan sârb. Cu acest prilej ministrul Franței la Belgrad a dat o masă bogată, la care s'au rostit mai multe vorbiri spre de prietinia ce este între cele două țări.

Prefecți noi. La Cluj a fost numit prefect avocatul Dr. Partenie Dan în locul prefectului de până acuma Dr. Victor Hodor, iar la Turda în locul fostului prefect Dr. Iulian Peter, a fost numit profesorul dela Cluj Vasile Candrea, fiul fostului preot gr. cat. din Lupș.

Încă o nenorocire cu aeroplanul. Joi dimineața la ora 9 și 45 au plecat de pe locul de sburat dela Pipera (lângă București) două aeroplane. Timpul nu era tocmai favorabil, fiindcă sufla un vânt puternic. Cel dintâi aeroplan (avion) s'a înapoiat văzând cum suflă vântul, al doilea, condus de plutonierul aviator Nicolae Chercea, și-a continuat drumul și a căzut deasupra pădurii de lângă Peris, în apropiere de Scrobitea, sfărâmandu-se și omrindu-l pe pilot.

Trei gemeni deodată Femeia Maria G. Chelu din Jegălia (lângă Călărași) a dat naștere la trei fetițe. Atât lăuza cât și pruncii sunt foarte sănătoși. Interesant e că Maria G. Chelu a născut până acum nu mai puțin de 14 copii.

Copil sfâșiat de un porc. Femeia Maria Ionescu din București a plecat Marța trecută dimineața la lucru, lăsând în casă un copilăș de un an și jumătate, care dormea într'o albie. La plecare femeia a închis ușa și a legat-o cu o cârpă.

Un porc, al unui vecin, scăpând din cotet, a împins ușa și, rupând legătura, a intrat în cameră. Tot cotrobăind prin casă, a dat de leagănul copilului și simțind trupșorul cald al copilului a început să-l sfâșie. Cu toate țepetele copilului care s'a deșteptat când porcul îi rupea carnea, vecinii din curte n'au mers să vadă ce e, crezând că mama copilului e în casă.

Nefericita mamă, când s'a înapoiat dela lucru la prânz și a intrat în casă, a văzut cu groază copilul în mijlocul casei, plin de sânge, ne mai putând da nici un țipăt, iar porcul mai la o parte, sfărâmand în dinți oasele degetelor copilului.

Ridicându-și copilul pe brațe, biata mamă a aflat că porcul a mâncat palma întregă a mânei drepte, trei degete dela mâna stângă și urechea dreaptă. Bietul copil a fost dus la spital.

Fiindcă nu-și poate face bine cravata. Într'o cafenea din Triest (Italia) s'a împușcat în ziua de 6 Octombrie un tânăr. Într'un bilet lăsat pe masă a scris, că s'a sinucis, fiindcă nu poate să-și lege bine cravata.

În Oisteiul român la Popa Gligor se află de vânzare un motor de moară 25 H. P. mânat cu motorină se poate face tovarășie.

Buruieni rele

— Pălămida. —

A mers odată dracul la Dumnezeu și a cerut să-i deie și lui o pâine.

— „Dă-mi grâu fârtate“ — zice dracul.

— „Nu se poate nefârtate, grâul îi fața mea“ — îi răspunde Dumnezeu.

Dracul însă tot cerea și Dumnezeu, ca să se scape de el îi făgăduiește ovăs. Dracul se mulțamește și cu ovăs, și mergând către casă, tot zice într'una „ovăs, ovăs“, să nu uite și să spună și celorlalți draci.

Sfântul Petru însă nu s'a învoit să dea Dumnezeu ovăs dracului, de aceea s'a ascuns sub un pod din calea pe unde mergea dracul. Când a trecut dracul peste pod zicând tot „ovăs, ovăs“, Sfântu Petru i-a strigat de sub pod „pălămida drace, pălămida“ Și dracul, uitându-și de ovăs, a început să zică: „pălămida, pălămida“. Și de atunci a rămas pălămida pâinea dracului. I-s'ar mai putea zice și buruiana dracului, căci nici nu este o buruiană mai rea ca și pălămida.

Crește prin sămănături. Are un cotor ramificat, cu frunze numeroase. Frunzele se întind puțin de-alungul cotorului și au pe margini spini. Florile sunt roșii-vineții, mai rar albe și adunate în mici pufulețe de formă aproape rotundă. Când pufulețele sunt coapte, se desfac și se împrăstie ușor, la cea mai mică suflare de vânt. În pufulețe se găsește semânța. Cu împrăștierea pufulețelor se împrăstie și semânța. Peste iarnă semânța rabdă gerul cel mai mare și nu se prăpădește. Primăvara, când răsar alte buruieni, răsare și semânța de pălămida.

Crește repede, își întărește rădăcina și își crengurește cotorul, împiedcând plantele din jur să mai crească și să se desvoalte. Ii place mai ales prin holde. Și unde s'a înstăpânit pălămida, grâul crește rar de tot. Iar la secere, puținele fire de grâu ce au putut răsbate printre copacii de pălămida, se pot culege numai cu mâinile înfășurate. Impunge cu spinii ca și cu niște ace. Nici nu este buruiană pe care secerătorii s'o blasteme mai mult ca și pălămida. De aceea toți plugarii trebuie să se trudească s'o stârpească.

Încă toamna, când se ogorește, să se are mai afund, pentru ca să se scoată toate rădăcinile de pălămida. Rădăcinile să se lase pe arătură să se uște la soare, ori să se adune grămadă și să se ardă. Primăvara să se plivească din nou, scoțându-se pălămida iarăși cu rădăcină cu tot. Pălămida plivită se poate întrebuința pentru vite, sau uscată, se poate întrebuința pentru foc. Dacă totuși a mai rămas pălămida prin holdă, încă înainte de înflorire să se adune și să se ardă. Altcum secerișul e neplăcut.

În anul celalalt, când s'a semănat după grâu porumb, să se prășească bine

și adânc, pentru ca să se stârpească toate rădăcinile. Dacă rămân în pământ rădăcini cât de puține, din ele crește din nou pălămida.

Stârpirea pălămidei trebuie s'o facă toți plugarii. Numai așa pot scăpa de ea. Dacă numai un plugar nu stârpește pălămida din holda lui, nici din pământul celorlalți plugari nu se poate stârpi, căci semânța se împrăstie, dusă de vânt, și pe pământurile lor. Aici încolțește și crește din nou și nimiceste și holdele acestea.

De aceea toți plugarii să facă stârpirea pălămidei. Numai așa vor avea holde frumoase, cari vor străluci la soare ca aurul cel mai curat.

Vinul de mere

Din mere încă putem face vin ca și din struguri. Pentru a putea storce vin din mere, culegem merele când sunt bine coapte. Merele culese le lăsăm vreme de 3 săptămâni să stea pe pae. E bine ca merele să nu fie lovite, căci stând pe paie putrezesc.

După 3 săptămâni, merele se zdrobesc într'o puiă. Cu cât merele vor fi mai bine zdrobite, cu atât vom avea și must mai mult. E bine să se scoată sămburii, căci din cauza sămburilor vinul va fi amar.

După ce merele s'au zdrobit bine, se toarnă peste ele apă proaspătă, cam 15 litri la 100 kilograme mere. Amestecăm bine apa cu merele și apoi le punam la teasc. Tescutul ține mai multe zile, fiindcă mustul de mere se scurge foarte încet. Mustul adunat prin tesuire se pune în vase, cari se lasă destupat. Mustul începe să fiarbă, formându-se pe deasupra un strat de must mai gros. Când mustul s'a liniștit din fiert, îl tragem în butosie și avem un vin foarte bun.

Pamfil Marcu. — Am primit Lei 100 în abonamentul anului 1927. Mai aveți de plătit pe 1927 încă 35 Lei.

Sabou Nicolae. — Am primit în total Lei 205. Din aceștia am trecut pe 1926 Lei 126 iar pe 1927 Lei 79. Mai aveți de plătit până la 31 Decembrie 1927 încă lei 101.

Grigore Cherecheș econom. — Am primit scri-soarea dela 3 Octomvrie și am trimis câte un număr de probă la toate adresele arătate, cu mandate pentru trimiterea abonamentului. Simion Abrihan va primi prin postă Octoiul și Pentecostarul, care vor trebui plătite la scoatere din postă. La calendarul Te-am însemnat cu 25 ex.

Redactor responsabil: IULIU MAIOR.

Au sosit

Manuale didactice

pentru școlile primare. — 10% reducere în seopuri culturale.

Librăria Seminarului
Blaj.

Abonament de probă.

Dela 1 Octomvrie până la 31 Decembrie 1927 dăm gazeta cu 40 lei. Pentru această sumă neînsemnată oricine poate primi acasă, 3 luni de zile, o foaie plină cu celea mai proaspete știri din lume și din țară.

Banii se trimit cu mandat postal la adresa:

„UNIREA POPORULUI“
Blaj, jud. Târnava-Mică.

Țărani!

Sămănați-vă grâul cu îngrășământ chimic (gunoi artificial) ca se aveți roadă bună. De vânzare la firma

Ștefan Nyergeș Blaj.

(392) 2-?

No. 950 1927.

Publicație de licitație.

Subsemnatul Portărel prin aceasta publică că în baza deciziei No. G. 1644—1927 a judecătorei de ocol din Blaj în favorul reclamantei „Casa de Economie S. P. A“ repr. prin avocatul Dr. Ludovic Enyedi pentru încasarea creanței de 14000 Lei — bani și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 25 Octombrie 1927 orele 4 p. m. la fața locului în comuna Mănărade No. unde se vor vinde prin licitațiune publică și anume: divan, sabie, coșer, bușteni și altele în valoare de — Lei. În caz de nevoie și sub prețul de estimare. Dumbrăveni la 30 Septemvrie 1927.

NICULAE BACIU
portărel.

(387) 1—1

No. 612/1927.

(390) 1—1

Publicație de licitație.

Subsemnatul Portărel prin aceasta publică că în baza deciziei No. G. 3195—1927 a judecătorei de ocol din Blaj în favorul reclamantului Eduard Friedrich repr. prin avocatul Dr. Ilarie Aldea, pentru încasarea creanței de 14000 Lei — bani și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 3 Noemvrie 1927 orele 3 p. m. la fața locului în com. Roșia de Secași No. — unde se vor vinde prin licitațiune publică judiciară și anume: teasc și grâu în valoare de 26000 Lei.

În caz de nevoie și sub prețul de estimare. Dumbrăveni la 3 Octomvrie 1927.

NICULAE BACIU
portărel.

Nr. 401/1927.

Publicație de licitație.

Subsemnatul Portărel prin aceasta publică că în baza deciziei No. G. 2005—1927. a judecătorei de ocol Blaj în favorul reclamantului Ștefan Nyergeș repr. prin avocatul Dr. Ilarie Aldea, pentru încasarea creanței de 1005 Lei — bani și acc. se fixează termen de licitație pe ziua 29 Octomvrie 1927 orele 9 a m. la fața locului în com. Blaj No. — unde se vor

vinde prin licitațiune publică judiciară și anume: Un cal și o căruță în valoare de 12000 Lei.

In caz de nevoie și sub prețul de estimare. Dumbrăveni la 4 Octombrie 1927.

(391) 1—1 NICULAE BACIU
portărel.

Nr. 391,392—1927.

Publicație de licitație.

Subsemnatul Portărel prin aceasta publică că în baza deciziei Nr. G. 1869—1927 a judecătoriei de ocol din Blaj în favorul reclamantilor M. Pollak și D. Eisikovits, repr. prin advocații Dr. Lud. Enyedi și Dr. I. Aldea, pentru încassarea creanței de 6050+360 Lei — bani și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 1 Noembrie 1927 orele 4 p. m. la fața locului în comuna Roșia de Secaș Nr. — unde se vor vinde prin licitațiune publică judiciară și anume: 2 mânze de 1 an în valoare de 12,000 Lei.

In caz de nevoie și sub prețul de estimare Dumbrăveni la 2 Octombrie 1927.

(392) 1—1 NICULAE BACIU
portărel.

Cea mai mare eroare!

Ar fi din partea oricărui, care nu ar cerceta la Blaj magazinul

Ștefan Nyerges

unde se vând cu mari reduceri de prețuri: Jersey, ultimele noutăți de modele pentru Dni, Dne și copii, Ciorăpării, Ștofe de haine, șifoane pentru albituri fine, danteluri, ecrii, broderii. Sada pentru costume naționale precum și toate firele de sârmă, arniciuri și altele.

Mare depozit de bumbăcărie.

Coloniale: Cafele, ciaturi, orezuri, sardele, bomboane, licheruri, romuri și tot felul de ape minerale.

La dorință se trimit gratuit *prețcurenturi*.

(360) 7—?

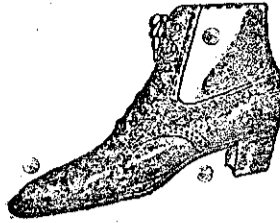
Strada Lunei 4. Fondat în 1872.

Turnătoria de clopote cea mai mare din țară.

Nicolae Baciu

măestru pantofar — BLAJ.

Atelier fondat la 1902 și premiat la expoziția păpușarilor din Győr cu medalie și diplomă de recunoștință în anul 1908.

pregătește tot felul de ghete și pantofi fini și moderni, și tot felul de ghete simple din material tare.

(366) 6—?

Nr. 1073 - 1927.

Publicație de licitație.

Subsemnatul Portărel prin aceasta publică, în baza deciziei Nr. 2045—1927 a judecătoriei de ocol din Blaj în favorul reclamantului „Firma Hangya“ soc. coop. pentru consum repr. prin avocatul Asztalos Kalman adv. în Aiud, pentru încassarea creanței de 3947 Lei — bani și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 24 Octombrie 1927 orele 1 p. m. la

fața locului în comuna Proștea Mare unde se vor vinde prin licitație publică judiciară și anume: 1 car și lemne de foc în valoare de 6600 Lei.

In caz de nevoie și sub prețul de estimare. Dumbrăveni la 22 Septembrie 1927.

(389) 1—1 I. FLEFLEA, portărel.

Cooperativa

„AJUTORUL“ Blaj

Ajută pe membrii ei și chiar și pe cei ce nu sunt membri prin aceea că vinde mărfurile cu prețul cel mai scăzut.

Tot odată aducem la cunoștință Onor. clientelă că ne-au sosit mari transporturi de mărfuri coloniale: cafele, orezuri, sardine, făină de Bănat, ciorăpărie și alte diferite mărfuri.

Căutăm un ucenic din familie bună spre imediată angajare.

Serviciu prompt!

Calendarul dela Blaj pe 1928.

Cetitorii și prietini gazetei noastre să știe, că și în acest an scoatem „Calendarul dela Blaj“ cel atât de iubit și de căutat în anii de până acum.

Calendarul dela Blaj,

pe care îl tipărește gazeta noastră, este cunoscut astăzi în tot Ardealul. El a fost primit cu cea mai mare plăcere, atât de preoți, cât și de cetitorii din popor. Toți cari l-au avut, îl așteaptă și de data acesta cu cea mai mare nerăbdare.

Vestim deci pe toți iubitorii Calendarului dela Blaj, că mult doritul lor prietin și sfătuitor se află la tipar, încă din vară, și va fi gata de drum încurând. Prin urmare, nimenea dintre cetitorii și cunoscuții noștri, să nu aștepte, nici să nu-și cumpere alt calendar, decât pe cel dela Blaj.

Calendarul din anul acesta va fi și mai frumos și mai bogat decât cel din anul trecut. Vom avea iarăși două feluri de calendare, unul mai mare, cu șematism, pentru preoți și cărturari, și altul mai ieftin pentru popor, deopotrivă de frumoase și de interesante amândouă.

Prețurile calendarelor vor fi tot celea din anul trecut:

Calendarul popular Lei 20.

Calendarul preoțesc Lei 35.

Comandele de calendare se pot face de pe acum, cu atât mai vârtos, că și anul trecut, comandele cari au sosit mai târziu, au rămas fără calendare. Prin Noembrie toate se trecuseră. Comandele se pot face mai ușor prin Dni preoți sau cantori, cari adună banii și numele doritorilor. Calendarele le trimitem atunci pe un singur nume, cu cheltueli de postă mai puține.

După 10 calendare plătite înainte sau cu ramburs, dăm 1 Calendar popular în cinste, iar posta o plătește cumpărătorul. La 20 calendare, dăm gratuit 1 Calendar preoțesc.

ABONAȚII GAZETEI NOASTRE

capătă calendarele mai ieftin. Pentru abonați:

Un calendar popular 17 lei, luat în mână dela cancelaria gazetei.

Cine dintre abonații noștri ne trimite cu mandat postal pe înainte 19 Lei, primește calendarul acasă, cu posta plătită, fără recomandaje.

Această înlesnire se face însă numai acelor abonați, cari au plătit abonamentul la gazetă pe întreg anul 1927.